SPORTUL magazin

SPORTIVI SUB CUPOLA ACADEMIEI

„...ŞI TOTUŞI, JOCURILE COPILĂRIEI MI-AU DAT ŞI MIE VOLUPTATEA EXERCIŢIULUI FIZIC ŞI FIORUL INTRECERII"

ne spune poetul, prozatorul şi dramaturgul academician Victor Eftimiu

● Maidanul a fost stadionul meu competitiv ● Vinător şi călăreţ in Albania ● Navigator aerian in carlinga primilor aviatori români ● Etern peregrin atras de lirica necunoscutului.

VICTOR EFTIMIU
văzut de NEAGU RĂDULESCU

Nici în tinereţe şi nici chiar mai tirziu, n-am făcut sport, în sensul unei discipline competitive. La lecţia de gimnastică, în liceu, atunci cînd nu reuşeam să trag la fit, mă plictiseam de moarte.

...Totuşi, dacă ar fi să socotim cît de mult mi-a plăcut să merg pe jos, plăcere din care am făcut un obicei păstrat pînă în zilele de azi, dacă nu uit că pe la 16 ani vînam porumbei sălbatici, granguri şi mierle, că am învăţat să vîslesc pe lacul din Cişmigiu, atunci capitolul „mişcare în aer liber" începe parcă să nu mai fie o necunoscută nici pentru mine...

Jocurile de oină, săritul caprei, cu acea delicioasă prevenire „capul la cutie", pentru a-ţi feri camaradul de joacă ce în schema maidanului figura pe post de capră, şi, mai ales, înălţatul zmeului, m-au aflat între competitorii de vîrsta mea de atunci şi au avut şi aceste jocuri, firească, o contribuţie activă la formarea unei mobilităţi, a spontaneităţii reflexelor, ca şi la dezvoltarea simţului de apărare, atribute şlefuite indirect în acei ani ai copilăriei, de la care, vai, cîţi s-au mai îngrămădit de atunci !

Acum, de pe piscurile unei vieţi spre ale cărei începuturi dv. mă stîrniţi să privesc cu nostalgia timpului apus, apreciez cu raţiunea experienţei trăite, ce admirabile funcţii împlineau exerciţiile fizice ale copilăriei şi pot afirma, că e mare păcat că din joaca copilăriei de azi au dispărut zmeul, împreună cu atîtea alte jocuri ale maidanului, care trebuie socotit, practic, drept un preambul al stadionului, căci e primul loc de manifestare, de „producere în public", a competitorului, a celui angajat în întrecere.

Eu socot zmeul drept unul dintre mijloacele cele mai active pentru adaptarea copilului la cunoaşterea primară a fenomenelor ştiinţei, — căci nu se află minuitor de zmeu care să nu vrea să desluşească de ce se înalţă, de ce cade în rotocoale de burghiu sau de ce, mă rog, zbîrnîie zmeul adversarului atunci cînd al său rămîne totuşi mut...

Întrecerea cu zmeul e pasionantă şi la gîndul că cel ce ţine sfoara pe pămînt poartă lupta în văzduh, acolo, în lumea ce era hărăzită odinioară numai păsărilor, sporind inteligenţa şi îndemînarea, iscusinţa în manevrare, a copilului angajat în această joacă, după cum ea implică alergarea, deşi într-un perimetru limitat, adunînd kilometri de fugă cu ochii spre năzbîtia din văzduh.

Folosesc convorbirea noastră pentru a propune că zmeul să fie introdus în jocurile pionireşti, — pe stadioanele şcolăreşti şi în locurile periferice de unde construcţiile modernismului urbanistic n-au expulzat încă dreptul la joacă al copiilor, codificat de însăşi legile naturii.

Ei, dar staţi, staţi că nu sînt chiar aşa de străin de îndeletnicirile fizice, de exerciţiul sportiv.

...Am îndrăgit călăria, şi în Albania, de unde e originară familia mea, mă dovedisem chiar un călăreţ, ce se cuvenea luat în seamă. Vedeţi, dar, că lipsit de teamă, curajos chiar, — **atributul nr. 1 ce socot eu că se cere unui sportiv**, — am început să desluşesc acum că pe lîngă cele ale poeziei şi ale dramaturgiei aveam şi haruri sportive. Firească, nu ale unui sportiv competitiv, ca savantul Ştefan Milcu, despre care am citit că se căţăra curajos pe pereţi de munte, nu subţil ca delicatul sculptor Ion Jalea, despre care am aflat că a fost un spadasin iscusit şi nici năvalnic ca alt coleg de-al nostru de Academie, omul de ştiinţă tehnică Mitu Dumitrescu, care mai păstrează încă din faimă de a fi fost campionul de box al României.

...Am visat să am o bicicletă, — o, ce lucru mare era atunci o bicicletă, cu roţi nichelate, cu ghidon strălucitor şi cu clopoţel, căci pe atunci claxonatul nu era încă interzis, ba, dimpotrivă, era obligatoriu, — o bicicletă promisă la fiecare sfîrşit de an şcolar şi amînată din clasă în clasă; aş fi vrut să înot, să mă bălăcesc laolaltă cu copiii girlei, sau mai tîrziu, în anii marii tinereţi şi chiar mai apoi, la maturitate, aş fi vrut să înot în piscinele marilor hoteluri sau pe talazurile mărilor, pe plajele străinătăţii pe unde m-au purtat dorul de ducă şi împrejurările mondene. Nimic din toate aceste voluptăţi nu mi-au fost hărăzite, osîndit fiind să duc o viaţă citadină, de sedentarism autentificat de datoriile către masa mea de lucru.

Dar am umblat pe jos, — asta, da ! — cum nici un pedestraş din armatele lui Alexandru Machedon cred că n-a umblat la vremea lui de războaie şi de cuceriri. În marile cetăţi de la Soare Apune, umblam fără prihană, să mă bucur de cunoaşterea locurilor, mai ales la periferie, de aflarea oamenilor, să descopăr peisaje necunoscute, veselii şi amărăciuni, cheflii şi întristaţi, să desluşesc acele peisaje vechi dar totuşi vii, peste care nestematele pitoresculul şi-au încrustat autenticitatea în acel miraculos limbaj în care se scrie cu adevărat istoria omului.

Şi-am rămas un peregrin, pot spune, neobosit chiar şi acum, la vîrsta la care alţii nu mai cutează să se avînte... Cutreer periferiile, unde printre casele ce nu cunosc încă semeţia urbanismului nou, copacii îşi întind crengile împodobite cu frunzişul din care poţi desprinde atîtea povestiri nemărturisite, iar printre uluci, pe pălimare şi în ferestre, flori de casă pastelează într-o cromatică domestică amintiri vii, trăite de localnici, străjuindu-le bucuriile şi durerile, aşteptările fără scadenţa împlinirilor, ale acestor oameni de mahala, care au fost acolo, care au rămas, oameni dintre noi, ce încă sînt, rămîn, vor fi mereu

— Regretatul general-aviator Andrei Popovici, — figură eroică a aviaţiei româneşti, din pleiada celor dintîi zburători, — mi-a povestit că „V-A ZBURAT", pe la 1912, pe deasupra Bucureştilor, performanţă de seamă în acea vreme, după cum, acelaşi aviator a „PLIMBAT-O" pe sus, pe actuala noastră mare specialistă în gerontologie, prof. univ. dr. Ana Aslan, pe atunci o copilă, şi care astfel e întîia domnişoară ce a cunoscut Bucureştii din zbor. Aţi făcut acel zbor din bravură, din „BRAVARDĂ ÎMPOTRIVA CAFENELEI LITERARE A VREMII" sau din curiozitate pentru acel fenomen nou care pe atunci era aviaţia ?

— De nici unele ! Am zburat pentru că am desluşit în acea minunată unealtă cu aripi, poezia înălţării omului în luptă cu văzduhul, izbînda omului împotriva vîntului, feeria privelişţei asupra unei panorame pe care o luai în ochi.

Dar eu am zburat şi cu Aurel Vlaicu, cu care locuiam chiar în aceeaşi casă, pe strada Sfîntul Ionică, unde mi-a şi fost adusă vestea prăbuşirii lui la Băneşti, de către alt prieten, George Ranetti, despre care am aflat că are un nepot ce-i poartă numele şi care activează acum în presa sportivă, — am zburat cu Poly Vacas, cel care a executat la Brăila, primul „looping" pe cerul României.

În anii în care avionul a cîştigat întrecerea lui cu trenul, am zburat la Paris, la Londra şi la Moscova, dar nici una dintre aceste călătorii n-a putut înlocui voluptatea acelor zboruri în carlinga deschisă, trăind emoţia fatalităţii pe care o ascultam în răpăitul motorului ce-mi dădea cu adevărat satisfacţia curajului, a înfruntării forţelor naturii şi ale nepreväzutului, desluşind atunci de-abia de ce zbura zmeul meu de pe maidanele copilăriei mele.

Iată, sînteţi miraculoşi, căci aţi reuşit să mă scoateţi de-a binelea din sedentarismul firii mele şi din regimul de viaţă pe care-l suport acum, din toropeala mea citadină, făcîndu-mă să retrăiesc voluptatea jucătorului de oină, a îndeletnicirilor de maidan, a pedestraşului neobosit, după cum m-aţi reaşezat şi pe cal, căruia mă revăd dîndu-i pinteni imaginari, numai cu călcîiul, căci eram desculţ şi fără şea, pentru a mă face să retrăiesc zborurile mele cu aviatorii intraţi în istoria patriei şi a aviaţiei universale...

— În această ambianţă, vă rugăm să ne permiteţi încă o întrebare : ce socotiţi că aţi avea de spus tinerilor care intră azi în viaţa de licean sau chiar în cea de student, celor ce păşesc în viaţă pentru a-şi făuri, pentru a-şi afirma o personalitate ?

— Privesc fericit mulţimea de stadioane ce răsar necontenit în ţara noastră, în lume. Iar tineretului nostru, care şi-a dovedit capacitatea spirituală prin progresul ştiinţific şi cel cultural la care se instruieşte, — mîndre valori în plină evoluţie, în continuă afirmare, îi urez să fie şi în sport la înălţimea eforturilor pe care regimul nostru le-a făcut pentru a-i crea condiţii şi înlesniri necunoscute încă în multe ţări azi, — străine tineretului nostru în vremurile trecutului.

Pe tinerii noştri îi sfătuiesc, cu calitatea mea de scriitor, să nu neglijeze cartea, — ştiinţa şi cultura, — după cum, le doresc să nu treacă peste satisfacţiile pe care le oferă sportul, să-l practice, — preocupare pentru tot restul vieţii omului. Dar atît exerciţiul fizic ca şi cel spiritual să fie practicat cu măsura unui echilibru care implică pasiunea dar nu exclude raţiunea.

Ei, iată, aţi reuşit şi acest tur de forţă profesională : atunci cînd mă socoteam un nesportiv, un citadin fără trecut sportiv, aţi forat în adîncul amintirilor mele atît de vîrtos încît mi-am descoperit virtuţi în baza cărora am dat şi un interviu sportiv.

Primul interviu cu o asemenea tematică, la vîrsta mea de 79 de ani.

— Şi în orice caz, aici, ca şi în episoadele povestite, aţi dovedit un animat spirit în sprijinul mişcării fizice, care vă asigură, vedeţi doară, un loc în loja sportivilor de sub cupola Academiei...

V. FIROIU

Primăvară fierbinte

Canicula pretimpurie ne dă senzaţia miezului de vară, acel sezon linced pentru sportul-rege, cînd ghetele cu crampoane, glesnierele şi tricourile multicolore se odihnesc în rafturi cîteva săptămîni, iar vedetele gazonului evadează pe litoral, bucurîndu-se de soarele zilelor calme ca şi de becurile serilor animate...

Vacanţa, însă, nu prea bate la uşă ; dimpotrivă, fotbalul internaţional trăieşte încordarea specifică momentelor de vîrf, ceva asemănător cu febra plutonului ciclist pe ultima parte a unei etape decisive. Marile competiţii europene îşi desemnează semifinaliştii, în confruntări epice, la Madrid, Londra, Moscova, Torino. Campionatele naţionale se apropie şi ele de sfîrşit, dar nici cununile de laur, nici lanternele roşii nu şi-au fixat, în genere, destinaţia exactă.

În ce ne priveşte, ultima săptămînă pare să fi adus un început de clarificare, deşi nimeni nu poate garanta nimic, cînd e vorba de fotbalul autohton. Steaua deţine avantaje evidente, după remiza de la Piteşti, cu toate că gazdele au motive să se felicite pentru punctul smuls într-un meci care trebuia să le aducă jumătate sau chiar trei sferturi din „iluzia fericirii". Eu unul n-aş pune mîna-n foc că albaştrii nu vor infirma performanţa de pe Argeş în proximul cuplaj interbucureştean, după cum mi-ar fi teamă de vreun pronostic cu pretenţii de certitudine asupra celor două candidate la baraj. Valorile noastre în materie de fotbal sînt, precum bine ştiţi, atît de relative, încît oricine poate cîştiga sau pierde împotriva oricui, acasă, în deplasare sau pe teren neutru ; de altminteri, dacă asta ne consolează într-o oarecare măsură — lucrurile nu stau absolut diferit nici în zone mai pretenţioase, de vreme ce Napoli învinge pe Inter la Milan, iar englezii reeditează victoria la limită, de pe Wembley, în bîrlogul urmaşilor lui Zamora...

Canicula pretimpurie vine să sublinieze, parcă, atmosfera încinsă a acestui final de sezon — agitat, nervos, plutind încă sub semnul incertitudinii, şi, poate tocmai de aceea, atît de pasionant !

Dan DEŞLIU

competiţia „K.O."

POVESTEA CUPEI ROMÂNIEI (IV)

RAPID—VENUS : 10—9 (DUPĂ 450 DE MINUTE) !

Cînd finala Rapid-Venus a devenit într-adevăr o realitate, ziarele anunţau că va fi un „meci pe care l-au cîntat poeţii şi îl aşteaptă spectatorii !". *De altfel, cu un an înainte, se jucase şi o revistă* „Rapid-Venus în finală"...

Şi a venit ziua de 30 aprilie 1940, cînd mult aşteptatul duel a fost găzduit de stadionul A.N.E.F., „umplut" de 12 000 de spectatori !

Giuleştenii forţează victoria, din primele minute, speculînd „timiditatea" adversarilor. Bogdan, revenit din Franţa, trage un şut peste bară, care declanşează totuşi aplauze. Mijlocaşii Venusului rezistă, barînd pe cît le e posibil drumul spre „Il Dio" (Mircea David, portarul Venusului). Minutele trec şi golul mult aşteptat pare că nu mai vine. Dar... iată-l ! Este un gol de „antologie" fotbalistică şi nici unul din cei care l-au văzut nu-l vor putea uita !

Radu Florian (R) este faultat de Iuhasz (V) ; Răşinaru (R) execută lovitura liberă pasînd „victimei", care

schimbă cu Baratki, reprimeşte mingea de la acesta, o retrimite lui Giussy şi cînd venusiştii se întreabă : „ce fac ăştia doi ?", Baratki trage la păianjen, de la 18 m şi David nu poate evita ingrata sarcină de a scoate mingea din plasă. 1—0 pentru Rapid !

În min. 33, Baratki deschide pe Bogdan. Ionică, devenit acum „franţuzul", face un sprint scurt şi — culmea ! — fără nici un dribling pasează pe jos lui Sipoş, iar acesta trage de la 6 m pe lîngă un David care nu mai are timp să schiţeze nici un gest : 2—0.

Al doilea gol „trezeşte" pe venusişti şi Petrică Rădulescu are mult de lucru. Noroc cu Lengheriu, care stă pe aproape !... Îl mai şi înlocuieşte pe Petrică Rădulescu în min. 40, scoţînd o minge de pe linia porţii ! Dar peste numai 2 minute, nimeni nu mai opreşte şutul lui Iordache : 2—1.

Repriza a doua e o luptă între atacul venusist şi apărarea rapidistă, care nu cedează însă decît o singură dată şi atunci dintr-o degajare a lui Lengheriu, care întîlneşte spinarea lui Ploeşteanu : 2—2. Urmează prelungiri şi ratări de o parte şi alta...

...Deci, un nou meci, la 9 iunie 1940

Din nou, amatorii de goluri n-au avut de ce să se plîngă : s-au marcat opt, dar tot „frăţeşte" împărţite : 4—4. Primul i-a aparţinut venusistului „Cuştica" Humis, în min. 5. După 3 minute, Dan Gavrilescu egalează „în modul cel mai neaşteptat posibil" *preluînd direct o centrare a lui Ionică Bogdan. În min. 10, arbitrul acordă un penalti discutabil Rapidului (la o centrare a lui Auer mingea a atins mîna lui Sfera). Baratki execută*

imparabil şi „Il Dio" e învins din nou : 2—1 pentru Rapid. În min. 16, Ploeşteanu deschide pe Orza, care driblează fundaşii giuleşteni şi trage plasat : 2—2. Două minute mai tîrziu, e rîndul venusiştilor să conducă : Humis reia cu un şut sec o centrare a lui Orza, după o cursă presărată cu cîteva driblinguri. Cu scorul de 3—2 pentru Venus, ia sfîrşit prima repriză. La 7 minute de la reluare, Bodola îşi face simţită prezenţa şi înscrie al patrulea gol în poarta lui Negru (R). E rîndul rapidiştilor să atace şi să marcheze prin Sipoş, care trimite un şut năpraznic sub bară în min. 61, şi prin Auer, care în min. 79 reia direct o centrare a lui Vintilă. Deci : 4—4. Urmează prelungiri (Venus joacă 25 de minute în 10 oameni, Orza fiind lovit) şi... un nou meci !

Povestea lungindu-se parcă la infinit, începe să enerveze prin încordarea la care-i supune pe suporterii celor două echipe. „Pînă cînd veţi abuza de nervii noştri ?" *se întreabă un ziar, parafrazînd pe Cicero, dar fără a preciza cine e... Catilina !*

Giuleştiul găzduieşte al treilea meci şi rapidiştii speră că totul se va termina acum, deşi Baratki va trebui să joace cu glezna umflată... Nu-i nimic ! El îşi va face datoria marcînd două goluri (în min. 58 şi 93). Dar ceilalţi ? Nici unul nu l-a putut învinge pe David !

În schimb, Negru — portarul giuleştean — a fost depăşit de şuturile lui Iordache în min. 85 şi Feraru în min. 103 (din lovitură liberă de la 18 m). Deci, iar egalitate (2—2) şi... încă un meci !

Am ajuns în noiembrie şi ne-am reîntors pe A.N.E.F. ! Ce se va întîmpla acum ?

O primă repriză cu ratări de ambele părţi. O primă repriză în care diferenţele dintre cele două echipe apar mai pregnant ca oricînd : rapidiştii — adepţi ai sclipirilor individuale, Venus — o echipă cu joc colectiv. Oricum, şi unii şi alţii îşi pîndesc greşelile. Şi ele vor veni de la cel la care nu se aştepta nimeni : David, „Il Dio", care salvase pe Venus în al treilea meci şi îi obligase pe rapidişti să mai joace un al patrulea ! El primeşte primul gol în min. 57 dintr-o lovitură liberă de la 25 de metri, „lăsînd" mingea să-i treacă pe lîngă degete ! Dar să nu uităm ceva : şutul aparţinea lui Baratki !

Apoi, David a apărat bine. Dar numai pînă în min. 74, cînd a scăpat din mîini o minge trimisă „anemic" de Dan Gavrilescu. E 2—0 pentru Rapid şi ultimele minute ale meciului trec atît de repede pentru Venus ! Atacă continuu, dar fără rezultat. În min. 86, Lengheriu face un hent la 18 m. Feraru execută lovitura liberă peste zid : 2—1 pentru Rapid şi numai 4 minute pentru speranţele Venusului. Patru minute nu sînt prea puţin ; ele se traduc prin trei mari ocazii de egalare. Dar Slivăţ şi Lengheriu salvează poarta echipei din Giuleşti, care părăseşte terenul epuizată, dar învingătoare.

„Interminabila" finală s-a încheiat : 450 de minute de joc, 19 goluri marcate, din care 10 au aparţinut Rapidului şi o dată cu ele a patra „Cupă" cîştigată consecutiv (a cincea, alternativ). Nu e de ajuns ?

Dorin ŞTEFLEA

SECRETELE TEMPO-ului

Una din cheile care deschid porţile marilor performanţe în sporturile ciclice, cu dominantă pe rezistenţă, este TEMPO-ul.

Centrul de cercetări ştiinţifice al C.N.E.F.S. pune în discuţie acest subiect cu prilejul lectoratului ce va avea loc mîine, luni 13 mai, ora 11, în sala de festivităţi a sediului său (bd. Muncii 37—39, Stadionul „23 August").

Tema : „Tempo-ul în alergare".

Nu ne îndoim că antrenorii, profesorii de educaţie fizică şi activiştii mişcării sportive vor fi prezenţi în număr mare la acest important lectorat.

IDEOGRAMELE JOCURILOR DIN MEXIC

Cu fiecare zi ne apropiem vertiginos de cea de a XIX-a ediţie a Jocurilor Olimpice de vară de la Ciudad de Mexico. Paralel cu intensele pregătiri efectuate de sportivii de pretutindeni, organizatorii mexicani şi-au concentrat atenţia pentru asigurarea celor mai bune condiţii de găzduire, de desfăşurare a competiţiilor, de popularizare a acestora.

Ca şi la Tokio şi la Grenoble, organizatorii Olimpiadei au realizat o serie de ideograme, specifice pentru fiecare ramură de sport în parte, pe care le publicăm şi noi alăturat. Este vorba, în ordine de : **atletism, volei, ciclism, baschet, iachting, călărie, scrimă, hochei pe iarbă, box, lupte, gimnastică, pentatlon modern, polo pe apă, tir, înot, caiac-canoe, canotaj, satul olimpic, fotbal şi haltere.**

Aceste sugestive ideograme le veţi putea întîlni în paginile ziarului nostru, la rubricile respective, începînd de astăzi şi pînă la încheierea Jocurilor Olimpice.

RECENZIE

CRONICA DECENIILOR *)

Anul trecut, în Cehoslovacia, la Janovice u Rymarovu, am reîntîlnit o speţă din tagma, din păcate de mult apusă prin alte părţi, a cronicarilor. Am rămas copleşit de admiraţie în dreptul omului (vîrstnic, dar respectuos faţă de veşnicia tinereţii) care însemna periodic pe răbojul unui catastif evenimentele de seamă ale obştei sale. Cu precizie de arhivar, omul acesta putea descifra, printre însemnări ornate cu capete de literă înflorate, fapte petrecute cu 40 şi mai bine de ani în urmă.

Am evocat această amintire pentru că am în faţă cartea unor cronicari. S-au însoţit : un gazetar, prezent de multă vreme în miezul evenimentelor sportive, şi un atlet cu vocaţie de pasionat statistician. L-am numit pe colegul nostru DAN GÂRLEŞTEANU şi pe fostul atlet NICOLAE MĂRĂŞESCU. Tandemul lor a tins să refacă, în 240 de pagini, istoria celor două decenii care au marcat perioada cea mai înfloritoare a sportului românesc. Tentativa a reuşit.

Rememorarea celor mai emoţionante momente sportive din răstimpul 1947—1967, dublată de o bogată (şi adesea inedită) statistică (generală sau pe categorii de competiţii) — oferă cititorului posibilitatea de a reconstitui realitatea faptică a 20 de ani de sport în România.

Cititori de ziare, pasionaţi ai evenimentului petrecut în ultimele 24 de ore, pierdem adesea vederea de ansamblu, judecăm circumstanţial sau neglijăm retrospectiva. Un volum ca cel ce poartă titlul „DECENII DE AUR" ne redă satisfacţia unui tablou general, larg, de perspectivă.

Este inutil să detaliem toate succesele sportive pe care le consemnează, le comentează şi le clasează autorii. Aceasta este o carte de ţinut în biblioteca oricărui iubitor de sport, cu sentimentul că cei 20 de ani nu au trecut neobservaţi. Deceniile de evoluţie pozitivă a sportului românesc şi-au găsit cronicarii meritaţi.

Volumul nu are pretenţia unui studiu istoric exhaustiv. Autorii nu şi-au propus să cercetăze sistematic evoluţia educaţiei fizice şi a sportului în ţara noastră (sarcină importantă ce rămîne încă de îndeplinit, ca o datorie faţă de istorie). Din păcate, valoarea propagandistică a lucrării este diminuată de unele neglijenţe editoriale şi mai ales tipografice. *(Întreprinderea poligrafică „Oltenia" — dintr-un oraş pe care caseta editorială nu-l menţionează, dar pe care-l bănuim a fi Craiova — nu face de loc cinste „Scrisului românesc" al lui Virgil Molin, cu ingrozitoarele reproduceri fotografice cu care a împinzit cartea).*

Victor BĂNCIULESCU

*) **Dan Grigheşteanu, Nicolae Mărăşescu : „DECENII DE AUR" (1947—1967), 240 pag., lei 8, Ed. C.N.E.F.S., Bucureşti, 1968.**

BUNĂ ZIUA, DOMNULE FOTBAL

Bună ziua, domnule fotbal,
Făt Frumos rotund,
Demn de toate cosînzenele lumii.
Intrăm în patria ta,
În casa aceea ovală de beton,
Cu tavanul racordat la soare şi stele
Şi pe genunchii tăi,
De bunic sfătos,
Noi, copiii mari,
Ascultăm o poveste....
O poveste frumoasă,
Cu nişte voinici,
Cu o minge, cu două porţi
Şi cu fotbal-IMPĂRAT!

Titi GHEORGHIU VASLUI

COOPERATIVA „AUTOMECANICA"

(sediul central str. Marin Serghiescu nr. 12 — telefon 12.55.61) execută :

1. Reparaţii de :
kilometraje — aparate de temperatură, — aparate de bord pentru toate tipurile de autoturisme prin unităţile din : calea Floreasca 234 — tel. 33.43.52, bd. Aerogării 38 (Băneasa) — tel. 33.16.21.
Secţii specializate.

2. Revizii în garanţie şi reparaţiuni de motociclete şi motorete Carpaţi. — Garanţii în exclusivitate pentru Bucureşti. Reparaţii şi încărcări de acumulatori prin unitatea din calea Plevnei 136—138 — tel. 13.68.26.

3. Sudură la cald la blocuri auto din fontă şi aluminiu. Reparaţiuni de arcuri auto lamelate şi spirale. Tinichigerie şi vopsitorie auto — prin unitatea din şos. Berceni nr. 7 — tel. 23.44.82.

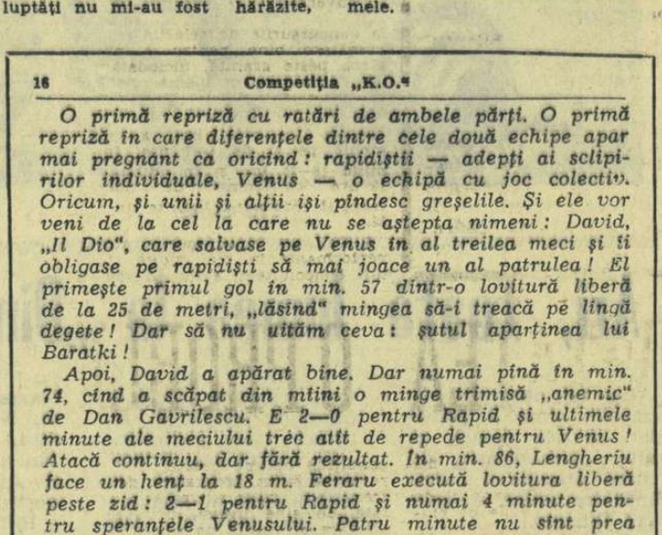

Preţul 5 100 lei. Se vinde şi cu plata în rate.

Numai cu suma de lei 765, reprezentînd avans pentru cumpărarea în rate a unui televizor „DACIA" puteţi urmări desfăşurarea jocurilor olimpice de vară ediţia 1968 din MEXICO.